

ВЕЛИКИЙ ЧЕТВЕР

Сьогодні ми святкуємо три події: заповідь любові, встановлення Таїнства Євхаристії та заснування священства.

Ми, діти, ніколи не зможемо віддячити батькам за ту любов, яку вони вклали в нас: їхні зусилля, їхні труди, їхні боротьби, їхні турботи, їхні безсонні ночі, їхні статки, їхній час, їхні сльози... все, абсолютно все вони віддають заради добра своїх дітей і з чистої любові. Вони навіть не дбають про власне здоров'я, а лише про здоров'я дитини. Вони навіть віддали б власне життя, і насправді вони віддають його потроху щодня. Вони постійно турбуються про своїх дітей. Кожну хвилину свого життя. Все, що вони роблять, роблять заради них. Вони – плоть від їхньої плоті та кров від їхньої крові. Батьки завжди вдячні за обійми та поцілунки, але справжня вдячність, якої батьки очікують від своїх дітей, – це щоб вони стали корисними людьми, щоб вони засвоїли те, чого їх навчили, щоб вони були добрими, чесними та благородними. Немає більшої радості для батьків, ніж коли інші хвалять їхніх дітей. І немає гірших сліз, ніж сльози невдячного сина, хоча батьки завжди зрештою пробачають усе.

Коли Ісус Христос каже нам, що Бог є Отцем, він говорить про те саме. Що мої стосунки з Богом — це не стосунки раба, а сина. Слово «релігія» насамперед не стосується заповідей чи правил, а походить від слова «релігати» — зв'язувати узами, що охоплюють усі виміри життя, і узи, що пов'язують нас із Богом, — це узи любові. Христос своїм Хрестом показує нам, наскільки Бог-Отець нас любить. Він віддає нам усе, включаючи те, що любить найбільше: свого сина Ісуса Христа. Скажіть батькові, щоб він пожертвував своїм єдиним сином заради іншого, який цього не заслуговує. Ми б сказали, що він божевільний. І це так, бо любов, яку Бог має до нас, настільки велика, що виходить за межі нашого людського розуміння. І ще скажу вам інше: Христос безсоромно запрошує нас любити так, як Він. «Любіть один одного, ЯК Я вас полюбив».

Це неможливо. Усі ми вбачаємо в Христі справжню й вічну Божу любов, але щоб я любив Бога й інших так, як Він, — для мене це неможливо. І як же Христос просить мене про те, чого, як Він знає, я ніяк не зможу виконати?

Христос, оскільки Він є також Богом і може все, творить чудо. Він придумав спосіб дати мені цю здатність любити, цю нескінченну силу прощати. Точніше кажучи: Він придумав спосіб, щоб сам увійти в мене, даючи мені Своє серце, Свій розум, Свою душу, Свою божественність, Свою любов, все Своє єство. Він дає мені можливість бачити речі так, як бачить їх Він, і відчувати їх так, як відчуває їх Він. Христос творить чудо, входячи в хліб, і, споживаючи його, я споживаю Його, і Він справді входить у мене, аж до глибини мого єства, перетворюючи мене на Себе, не перестаючи бути мною самим. Тому Христос встановив таїнство Євхаристії: щоб я міг любити так, як Він мене любить, але з Його людськими та божественними силами. Бог поважає мою свободу і не втручається в моє життя без мого дозволу. Христос діятиме в мені настільки, наскільки я вірю в Нього і дозволяю Йому бути в мені. Якби я справді в це вірив, я був би здатний робити те саме, що робив Він: зцілювати хворих, лікувати депресії, підбадьорювати зневірених і навіть воскрешати мертвих. Багато святих, чоловіків і жінок, таких як ти і я, робили це, бо були євхаристійними людьми. Ось що насправді є Меса, а нам часто здається, що це лише пісні, читання, квіти та проповідь священника. Тому ми поклоняємося Євхаристії і стаємо на коліна: бо там є сам Бог, Бог, близький до нас, і Він дарує мені участь у Своему бутті. Неможливо по-справжньому любити, не ходячи на Месу. Неможливо мати повноцінне людське життя, якщо я не причащаюся в благодаті, тобто якщо Бога немає в мені. Тому для того, хто відкрив Христа у своєму житті, Меса є справжньою необхідністю. Бути з Христом, і Христос у мені. Тому рекомендується причащатися після сповіді: щоб усунути перешкоди.

Якщо ти хочеш подарувати справжню і велику радість своїй Небесній Матері, дуже люби її Сина, дуже люби Євхаристію.